

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Bas Beerendonk
Titel	A'dam Vlamt
Jaar	2007
Uitvoering	

Copyright (C) 2007 by Bas Beerendonk

A'dam Vlamt

Van Bas Beerendonk

januari 2007

Eerste bedrijf

1.

M: Het zal een uur of zeven in de ochtend geweest zijn. Alle huisvaders moesten naar hun werk. Het was koud. Een dikke zakenman had mijn billen behoorlijk beurs geslagen. Haal ik zoals altijd even een afzakkertje in *Molly's Schoot*, de enige plek waar meisjes als ik altijd welkom zijn. En daar ligt ie. Te slapen. Met zijn hoofd in 'n plas bier. Als ik 'm wakker maak kijkt ie me wat glazig aan. Ik zeg: misschien is het beter als je naar huis gaat. Hij zegt: ik heb geen thuis. Ik zeg: er is toch wel een plek waar je naartoe kunt? Hij zegt: wie me vindt mag me hebben.

2.

M: Wil je niet eerst even ontbijten?

D: -

M: Wil je niet eerst weten hoe ik heet?

D: -

M: Ik heet Ans.

D: Ans?

M: Ja, Ans.

D: Goed Ans, het was me een waar genoegen.

3.

M: Je had me niet verteld dat je dichter bent.

D: Je had het me ook niet gevraagd. Ans.

M: Mag ik het lezen?

D. pakt het boekje af.

D: Dag, Ans.

Even later komt D. terug, doorweekt:

D: Het regent, Ans.

4.

D: En?
M: Hmm.

D: Wat 'Hmm'?

M: Briljant.

D: Briljant?

M: Wel wat fragmentarisch.

D: O.

M: Maar briljant.

D: O, maar wel briljant.

M: Die man en die vrouw in een ruimte. En zo totaal niets van elkaar begrijpen. Die geheimen. Die onmacht. Erg mooi. Met zo weinig woorden zoveel zeggen dat kunnen niet veel mensen.

D: Als ik ergens langsloop houden de mensen op met praten. Waarom kijken al die mensen zo? Ik zie toch hoe er over mij gesproken wordt. Daarvoor hoef ik niet eens naar hun gefluister te luisteren. Ik kijk naar hun gezichten en ik weet precies wat ze zeggen. Ze zeggen die man is niets waard. Dat zeggen ze, omdat ze weten dat ik niet te evenaren ben. Die man kan niks zeggen ze, die man kan niks, want hij heeft geen diploma's. Maar luister eens: *ik* heb geen diploma's nodig, ik ben namelijk briljant. Misschien wat fragmentarisch, maar briljant. En dat zien ze en daarom praten ze door mij heen als ik aan het woord ben. Omdat ze weten dat als ik eenmaal begonnen ben ik niet meer te stoppen ben. Dat ik het brood uit hun monden steel, en dat vinden ze niet eerlijk omdat ik niet naar het gymnasium geweest ben. Maar ik blijf net zo lang schreeuwen tot ik gehoord word. Tot iedereen weet wie ik ben. En dan zal ik lachen. Om elke wijzende buurvrouw, om elk scheldwoord, om elke vernedering. Om alle onrecht dat mij is aangedaan. En ik zal alle nachten wegtikken met woorden gedrenkt in gal.

M: Stil maar. Wij gaan een uitgever voor je zoeken.

D: Uitgever?

M: Succes, bewondering voor je talent, dat wil je toch? Jij kan een hele grote worden jij. We sturen het eerst naar een paar literaire tijdschriften om de reacties te peilen. En dan slaan we onze slag. Van alle kanten komen ze om jou te zien stralen. Je zult iemand zijn. Mijn Literaire Wonderkind. En dit is je veilige thuishaven. Hier zal je in alle rust kunnen werken. Ik bel Bert Bakker.

D: Wie?

M: De uitgever.

D: Die is allang dood.

M: Dan bel ik 'm niet. Dan bel ik iemand anders. Ik zal niet rusten voor mijn mannetje in de schappen ligt.

D: Mannetje?

M: Mannetje.

D: Mannetje? Mannetje? Mannetje?!

D: Ik spring hoor.

M: Dat doe je niet. Jij bent hier te gast, dus zo ga je je gedragen ook: als gast. En ga nu maar even douchen want je stinkt. Behoorlijk.

5.

M: Ik wil geloven dat mij een grote toekomst wacht, vol mooie dingen en veel luxe. Ik wil een auto. Ik wil een mooi huis. Ik wil een normaal gelukkig leven. Ik wil trouwen. Ik wil kinderen. Ik wil gewoon, ik wil zoals iedereen. Ik wil een man. Ik wil bij de man zijn van wie ik hou. Ik wil trouwen in de kerk. Ik wil in het wit. Ik wil de neus. Ik wil de jukbeenderen, ik wil de lippen, ik wil het haar. Ik wil de borsten, ik wil de taille. De handen. De voeten, de benen.
Maar waar haal ik in godsnaam twintig ruggen vandaan?

Tweede bedrijf (een paar maanden later).

6.

M. is weer in elkaar geslagen. D. leest een brief voor.

D: Beste heer A.,
wij, de redactie van dit tijdschrift, beschouwen onszelf en onze publicaties als ruimdenkend en grensverleggend en hebben de reputatie het werk van de meest briljante en veelbelovende schrijvers van dit moment uit te geven. Iedere week zijn we gedwongen om geschriften die we om de een of andere reden niet kunnen uitgeven, te retourneren, met bijgevoegd een korte, doch beleefde afwijzing. Maar de verhandeling die u ons gestuurd hebt vraagt om een antwoord, net zo agressief als het effect dat uw woorden op ons hadden. Val dood! Idiot. Ga iets nuttigs doen!
Met vriendelijke groet, De Redactie.

7.

M: Dus is het niet zo hun smaak. Dat kan.

D: Wat is er met jou gebeurd?

- M: Iets te lang doorgewerkt. Een klein 'misverstandje'. Wat een vrouw niet allemaal moet verdragen. Never mind. Wees eens lief en pak even wat ijs voor me.
- D: Ik vind het maar niks. Jij elke keer alleen, 's nachts.
- M: Iemand zal er voor brood op de plank moeten zorgen.
- D: Ik weet niet waar ik al die moeite voor doe.
- M: Hoe bedoel je 'ik weet niet meer waar ik al die moeite voor doe'? Je doet het omdat je weet dat het briljant is.
- D: Weet ik dat?
- M: Natuurlijk weet je dat.
- D: Soms ben ik er niet zo zeker van.
- M: Kun jij mij recht in de ogen kijken, en me vertellen dat je denkt dat het níet briljant is? Dat het níet een groot werk is van lyrische schoonheid en esthetische diepgang? Dat het níet een oorspronkelijke en diepgaande meditatie op het wonder van het bestaan is?
- D: Ik, eh...
- M: Kun je dat?
- D: Nee, dat kan ik niet.
- M: Dus heb je geen keus. Meninge n komen en gaan. Het belangrijkste is dat jij achter je werk blijft staan. Ik zal er wel even achteraan bellen.
- 8.
- M: Spreek ik met Mai van Bert Bakker? Ik bel in verband met de afwijzing van de heer A. Ja, dat boek. Meneer, moet u eens luisteren. Nee, even wachten nou, ik wil wat zeggen. Het ligt natuurlijk wat ingewikkeld, zegt u. Het is wat somber, misschien. Op de rand van het krankzinnige. Er is daar geen markt voor, zegt u. De mensen willen lezen over knappe verliefde mensen, ja, ja, nee, ja, niet over eenzame bange gekken, nee. Nee, moet u nu luisteren. Maar ik zeg u, ik weet zeker dat er een kleine groep mensen is die dit met veel plezier zal –Ik begrijp dat het misschien tamelijk moeilijk Dat is niet erg aardig wat u daar zegt. Zo erg is het nou ook weer niet. Maar dat is maar grammatica, daar moet u door heen kijken. Hallo? Hallo?
Opgehangen!

9.

M: Ja, spreek ik met Mai van Bert Bakker? Hallo Mai. Ja, met mij nog een keer, de secretaresse van de heer A. Heeft u het eigenlijk wel gelezen? Het ligt op de stapel? Oké. Ja, nee. Dat begrijp ik. In ieder geval bedankt voor de moeite. Het ligt op de stapel.

10.

M: Ja, ik ben op zoek naar Mai. Ja, nog even met mij, de secretaresse van de heer A. Opgehangen.

11.

M: Is Mai daar? Hoezo, u verbindt mij niet door? Weet u wel wie ik ben? De secreta.... Ze luisteren niet meer.

De telefoon gaat.

12.

M: Hallo Mai? Politie Amsterdam Amstelland. O jee. Er is toch niets ergs gebeurd? Ja, daar spreekt u mee. Of ik de redactie van de Bezige Bij verder niet lastig wil vallen. Omdat ik hen stoort in hun dagelijkse bezigheden. Oké? Juridische stappen? Nee, dat is niet de bedoeling. Ik begrijp het. Bedankt.

Gewoon nog een keer opsturen. Het gaat allemaal goed komen, dat voel ik aan mijn water. Nu jij hier bent. En blijft. Er niet de hele tijd tussen uit probeert te knijpen.

13.

D: Ik hou van je, godverdomme. Dat is wel het laatste waar ik op dit moment op zit te wachten, maar ik zit gevangen in de bloeddorstige maag van banale behoeften. Hoe heeft het in godsnaam zover kunnen komen? De dichter moet lijden. Ik verloochen mezelf! Ik hou van hoe je kijkt, praat, doet. Hoe je ruikt. Ik hou zelfs van je scheten, omdat ze van jou zijn.

Dat is toch ziek? Maar ik kan die gevoelens toch niet ontkennen? Ik mag niet wegrennen, ik moet de confrontatie aangaan. Durven zeggen: ik ben er, en het is goed zo. Durven zeggen: Laten we iets 'leuks' doen samen. Durven zeggen: 'Hoe was je dag?' 'Wat eten we vanavond?' Dit is wat ik moet. Ik ben lang genoeg een cynische klootzak geweest.

Derde bedrijf

14.

D: Ik wil gewoon hier met jou zoals het is, snap je? Hou nou eens op met dat gedoe en kom even hier zitten. Wij hebben toch geen geheimen voor elkaar of wel? Wat ben je toch onrustig?

M: Ik heb de hele nacht gewerkt. Vind je het erg?

- D: Je bent een hoer!
- M: Je woont hier al een half jaar en je hebt nog niks ingebracht. Je zuipt alleen maar en je maakt alleen maar rommel.
- D: Je weet best wat ik bedoel. Voor de hele stad staat de deur wagenwijd open maar voor mij zit je potdicht!
- M: Omdat jij anders bent! Omdat jij iets voor mij betekent! Zomaar meteen met jou... dat zou toch ontzettend plat zijn, van geen enkele waarde!
- D: Maakt het uit hoe lang je ermee wacht, uiteindelijk komt het op hetzelfde neer.
- M: Wat een ontzettende mannenopmerking.
- D: Ik begrijp het gewoon niet.
- M: Ik wil een perfecte vrouw voor je zijn. Probeer dat te begrijpen.
- D: Keer op keer is er een vrouw die een ziekte in mijn hoofd zaait. Een ziekte met wortels die steeds groter groeien, groeien, groeien, en zich vastzuigen in mijn ziel. De ziekte met wortels die mij geen rust geeft heet lust. Ik heb die ziekte niet nodig. Wat ik nodig heb is bed en brood en een typemachine. Ik heb de ziekte die schande heet ook niet nodig. Hand in hand tergen lust en schande mij. Dus ik ga naar die man met de zachte bank, en die plant in de hoek van de kamer die al honderd jaar dood is, zo dood, dat je niet eens meer kunt zien wat voor plant het is. Dus ik zeg hem dat ik de oplossing heb die mij rust zal geven, vruchtbare rust. Rust die meesterwerken baart voor Bert Bakker. Dus ik zeg dokter, ze moeten eraf, en wel onmiddellijk. Pak de gereedschappen en we lossen het op, voor eens en voor altijd. Zegt ie, je vergist je. Dat is heel natuurlijk, dat heet geslachtsdrift, dat is onontbeerlijk, dat drijft ons, dat is ons motortje dat er voor zorgt dat wij blijven leven en dat er überhaupt leven is. Ons motortje zegt ie. Het is een anker, zeg ik, een anker van lust en angst waarmee ik blijf haken achter verkeerde beelden, het vertroebelt mijn denken. Haal ze eraf, zeg ik. Ik peins er niet over, zegt ie. Bovendien zo'n dokter ben ik niet. Nee, zo'n dokter bent u niet. U bent namelijk een hele luie dokter, een dokter die te lui is om een dooie plant uit zijn operatiekamer te halen, een plant die eerst ziek was en daarna dood is gegaan, zoals het met al je patiënten gaat. Het is geen operatiekamer, zegt ie. Pak de gereedschappen, zeg ik. Ik ga niet weg voor ze eraf zijn. Wat mij betreft mag de castratie meteen beginnen.
- M: Een beetje lang voor een gedicht vind je niet? En een beetje kort voor een roman. Ik vraag me af of we dat kunnen verkopen.
- 15.
- M: Hallo Mai! Nee, je stoort helemaal niet Mai. O nee, Mai. Ja, ik zit Mai. O, echt waar Mai. Oke. Ja.
- D: Nou zeg het maar.
16. .

M: Jezus, man. Ik heb heel goed nieuws voor jou. Ze gaan het uitgeven. Uitgeverij Bert Bakker gaat je boek uit geven!

D: O.

M: Maar dat is toch fantastisch?

D: O.

M: Eindelijk erkenning!

D: O.

M: Kom eens even hier! Ik ben gewoon zo trots op je.

D: O.

M: Mannetje van me. Lief klein mannetje van me. We gaan jou eens even goed in de markt zetten.

17.

D: Wat doe je?

M: Huh

D: Wat ga je doen?

M: Ik moet het manuscript corrigeren. Mai moet morgen het definitieve manuscript hebben.

D: Ik weet het niet zo goed.

M: Hè, wat?

D: Ik weet het niet zo goed.

M: Wat weet je niet?

D: Of ik er al klaar voor ben.

M: Hè?

D: Of ik er al klaar voor ben.

M: Klaar voor? Je hebt het al gedaan. Het is af. Ze gaan het uitgeven, dat is toch fantastisch?

D: Ik weet het niet.

M: Huh?

D: Ik heb het idee dat ik beter kan.

M: We hebben net je voorschot opgegeten.

D: Dan betalen we dat toch terug?

M: Heb je enig idee wat jij kost, op jaarbasis? Je bent er gewoon onzeker over, dat is heel normaal. Maar om om een beetje twijfel de hele boel terug te draaien? Dit is toch wat je wilt? Ik bedoel, wat is een schrijver die niet gelezen wordt?

D: Kafka wilde alles verbranden.

M: Maar jij bent Kafka niet. Als dat boek toch eens ging verkopen.

D: Alles is ijdelheid, najagen van wind.

D kust M, pakt de papieren af, grist zijn kleren van de vloer, wil af L midden. M achter hem aan, proberend hem tegen te houden.

M: Geef hier!

D: Ik ga hier weg!

M: Geef hier!

D: Nee!

M: Geef dat manuscript hier!

D: Hier!

D gooit de papieren door de lucht, gaat af. M in pose met armen opgeheven.

M: Nee!

Nog even en de royalty's stromen binnen. Ik heb er een half leven op moeten wachten, maar nu breekt er een heel nieuw tijdperk aan. Een tijdperk waarin ik eindelijk mezelf kan zijn. Dan zeg ik de straat voorgoed vaarwel. En jou neem ik mee. Dan verlaten wij deze kille kutstad. Dan zien ze deze twee hier niet meer terug. En voor jou zal ik mooier dan mooi zijn. Ik zou model kunnen worden, waarom niet. Ik zou zelfs kunnen poseren in bikini. Dat lijkt me nu echt het einde. M'n leven was geen feestje, tot nu toe. Een grote lijdensweg eigenlijk. Maar dat hield ik vol, omdat ik geloofde dat het ergens naar toe ging. En als ik heel eerlijk ben, dan zeg ik: ik heb het verdiend. En daarbij, dat leven op straat, ik word er niet jonger op. Als ik model wil worden dan moet ik dat nu doen. Ik zou naar een warm land kunnen vertrekken. Dat doen modellen, die vertrekken naar warme landen. Stel je toch eens voor. De jetset. Luxe hotels. Lekker vetarme hapjes. Van die negers die met palmladeren wapperen.
O Mai, ik kom er nu aan.

D: *(In het café, tegen zichzelf)* Wat is er mis met hoop? Geloof betekent: niet willen weten wat waar is. Ik moet stoppen nou met alles tot de grond toe dood te relativieren. Stoppen nou met dingen op te bouwen, om ze vervolgens weer genadeloos in elkaar te laten storten. Ik moet voor één keer geloven dat deze liefde niet is gedoemd te mislukken.

M staat voor D. met handtas en zonnebril. Pauze. D. richt zich langzaam op, kust haar.

Ik wil je!

M: Nu even niet.

D: Nu niet? Nog altijd nog steeds niet. Stink ik of zo? Is er iets mis met mij? Een professionele hoer die weigert met me te neuken. Hoe diep kan je zinken? Wat moet ik doen, je betalen?

Waarom hou ik überhaupt van je verdomme, waarom? En is er überhaupt ooit iets geschreven over een liefde die wel lukt? Als Flaubert echte liefde had gekend, was het een flutschrijver geweest, en Balzac was gewoon een ijdele homo. Als je iets fatsoenlijk voort wilt brengen moet je wel geloven dat alles erop gebouwd is om in elkaar te storten. Zuip je de tering, rook als een ketter, jaag grote roem na en bezing je armzalig lot. Bevelek jezelf tot je impotent bent en sterf. Reve was geen groot schrijver. Reve was een aansteller. Als Reve genoeg geleden had, dan *had* het een groot schrijver *kunnen* worden. Hermans schreef met de achterkant van een bezemsteel, maar die had tenminste nog wat te vertellen! Mullisch weet niet eens wat ie zelf bedoelt, en Arnold Grunberg moet gewoon eens een keer stevig in z'n reet geneukt worden. Flauwekulpulp van verwende kutkinderen. En ik heb het al helemaal niet makkelijk. Anderen hadden de oorlog, ik moet me helemaal uit de naad werken om mijn portie leed te pakken te krijgen. Maar ik heb het tenminste geprobeerd! M'n familie, de hockeyclub en heel fucking Wassenaar vaarwel gezegd om de goot op te zoeken. *(Af)* Om de Nederlandse Literatuur wat meer 'straatruoer' te bezorgen.

19.

M: 'Virtuoos geschreven novelle ademt een gitzwart wereldbeeld.'
'Geestige, doch schrijnende observaties van een masochistische hoofdpersoon.'
'De krankzinnigste situaties uiterst gedetailleerd en waarachtig -.'
'Van een waanzinnige bezetenheid. Krankzinnig, monomaan, hypochondrisch.'
'Primitief en kaal qua taal en daardoor uiterst doeltreffend.'
'Als ik niet beter wist zou ik denken met een van de Russen te maken te hebben.'
'Over de onmacht, over de onmogelijkheid van de mens om een ander ook maar enigszins te veranderen. De tragiek van de strevende liefde. In de wereld van A. betekent dat: gedoemd te mislukken. Bij elke liefdevolle zin voelt de lezer de adem van de dood in zijn nek.' Nou, nou. Je hebt nogal wat teweeggebracht.
O, mannetje mannetje!

20.

- D: De telefoon gaat. De hele dag al.
- M: Neem dan op.
- D: Dat is toch jouw taak.
- M: Hallo? O, dag Mai. Hoe is het? Heb je de recensies gelezen? Goed hè, Met Liesbeth en de kinderen ook alles goed? Mooi. Goed zo. Ja, hier gaat het ook z'n gangetje. Ja, die is er, hoor. Doe ze de groeten, hè. Hier komt ie. (*Tot D.*) 't Is je uitgever.
- D: (*Pakt telefoon over*) Ja? Ja. Nee. Ja. Dag.

Legt hoorn neer, gaat in rechter bank liggen

- M: En?
- D: Wat?
- M: Wat was er?
- D: Weet ik niet. Ik heb hem niet uit laten praten. Hij zal wel weer over dat nieuwe boek willen beginnen.
- M: Pardon?
- D: Ik vind het een lul.
- M: Heb jij enig idee wat ik heb moeten doen om dit voor elkaar te krijgen?
- D: Ik heb er niet om gevraagd.
- M: Alles, alles doe ik voor je. Maar jij maakt het me wel erg moeilijk. Denk jij soms dat jij je als een parasiet in mijn huishouden kunt nestelen, mijn zuurverdiende geld verteren, zonder daar iets voor terug te moeten doen? Denk je dat echt? Maar zo zit de wereld niet in elkaar, mannetje. Ga jij je maar eens heel diep schamen. Onder de douche. Ga jij je maar eens heel goed schrobben.

Vierde bedrijf

21.

- D: We moeten praten.
- M: Je hebt over een kwartier een interview met het NRC. Dat weet je. En daarna met het Parool. Dat weet je ook.
- D: Fuck het NRC. Fuck het Parool. Wij moeten praten. In plaats van elke keer opnieuw mijn werk uit te moeten leggen wil ik nu hier een goed gesprek met jou, van man tot vrouw.
- M: Het zou kunnen dat je over een paar uur bij Pauw en Witteman moet zijn, maar die hebben nog niet teruggebeld.

D: Ik -
M: Matthijs Rümke wil het bewerken voor theater.
D: Wie?
M: Matthijs Rümke.
D: Nooit van gehoord. *De telefoon gaat* De telefoon gaat.
M: Neem dan op.
D: Dat is toch jouw taak.

M. aarzelt, neemt dan op.

M: Met de secretaresse van de heer A.
Pauw en Witteman? Ja, die is er. Momentje.

M. reikt de telefoon aan, D gaat tegen de andere leuning van de bank aanliggen, gezicht van M afgewend.

Mannetje?

D. reageert niet

22.

M: *(In de telefoon)* Ik bel u zo terug.
D: Wij moeten praten.
M: Uiteindelijk zul je het allemaal begrijpen. Er wacht ons een stralende toekomst.
D: O ja?
M: Wacht maar af. En ga je nu maar snel aankleden, want over een uur moet je bij de grime zijn.
D: De grime?
M: Pauw en Witteman. Ali B heeft afgezegd. Ik zal nog wel even een taxi voor je bellen.
D: Het belangrijkste in een relatie is dat je je voor elkaar open stelt. Dat weet ik zelfs. Maar jij gedraagt je nog altijd als een diepvrieskist.
M: Diepvrieskist?

D. beukt M. in elkaar. Daarna:

D: Wat er ook gebeurt, uiteindelijk is een mens altijd alleen. Zo is het toch? Alleen in het immense universum en het enige wat je kunt doen is nu en dan je stem verheffen.

Zeggen: ik verzet me tegen de wereld zoals zij is, ook al weet ik dat dat zinloos is. Ik produceer kunst die niemand troost kan bieden. Ik produceer pagina's vol woorden om een gevoel van leegte uit te drukken. Er is geen heilige oppermoeder, geen verlosser. Je wordt geboren, je plant je voort, je gaat dood en de wereld slaakt een grimmige lach. Einde.

M: Maar er is toch liefde tussen mensen? Echte, oprechte liefde?

D: Is dat zo?

M: Zoals tussen ons. Laat de wereld de wereld en denk aan ons. Wij hebben het toch goed samen?

D: U heeft mij afgewezen en daar zal ik mijn consequenties aan moeten verbinden. Ik zie mij genoodzaakt om -

M: Jij ziet helemaal niets genoodzaakt. Ik heb je niet afgewezen. De wereld misschien, maar jou niet.

D: Maar waarom -

M: Uiteindelijk zul je het allemaal begrijpen. Er wacht ons een stralende toekomst.

D: O ja?

M: Wacht maar af.

De telefoon gaat, D komt overeind, neemt op. M blijft liggen

D: Met de secretaresse van de heer A.? De Libelle? Meneer A. doet even niet meer aan interviews. Een stukje? En het thema is Eigen Huis en Tuin. Heeft u een momentje. *(Tot M)* Ik heb hier een mevrouw van de Libelle aan de telefoon die vraagt of ik een stukje wil schrijven? Thema Eigen Huis en Tuin. Duizend woorden maar, vijfhonderd euro. Ja, mevrouw, meneer A is er even niet, maar ik denk ook niet dat 'ie tijd heeft. Ja, dan houdt het op hè. Dag mevrouw. *(Hangt op)*

M: Je hebt opgehangen. Je hebt opgehangen. Ik weet niet of het je is opgevallen, maar ik heb er een full time baan bij. Jij bent niet makkelijk in de markt te zetten. Helemaal niet makkelijk. Het minste wat jij kunt doen is een beetje meewerken.

Vijfde bedrijf

23.

D: De kliniek belde. Ze vroegen of twee uur ook goed was.

M: De kliniek?

D: Ik heb me voor het karretje van de eerste de beste relnicht laten spannen.

M: Ik zal als een maagd voor je zijn.

D: Dat klinkt erg geloofwaardig. De halve stad is al over je heen geweest, man. Hoe je dat ook voor elkaar gekregen hebt. Weet je, ik wil het niet eens weten.

M: Voor hen was ik iemand anders. Na vanavond is dat voorbij. Nog vijfhonderd euro en dan zijn we rond.
Omdat jij dat verhaal voor de Libelle niet wilt schrijven - en dat begrijp ik best, jij hebt natuurlijk ook je trots – omdat jij dat niet wilt zijn de laatste loodjes voor mij. Na vanavond zeg ik de straat voorgoed vaarwel. Dat beloof ik. Dat beloof ik.

24.

D: Jij gaat de straat niet meer op, hoor je. Jij gaat de straat niet meer op.

25.

D: (*Haar lijk omhelzend.*) Ik ben een huisdier. Een huisdier in een kooitje, en in dat kooitje schuiven ze voortdurend van alles om te zien hoe ik reageer. Mijn kooi is de wereld. Ik kan geen stap zetten zonder dat het opgemerkt wordt en niemand praat met het diertje dat ik ben. Ze ‘willen weten wie ik ben’. Nee, dat willen ze helemaal niet. Ze willen een nieuwe ik scheppen. Ze willen in mijn geest kruipen en controleren wat ik zeg en denk en schrijf. Overal waar mensen wonen wordt er over mij gepraat. In de huiskamers, op straat, en ook in de kranten wordt er gepraat. Ik ben naakt en ik lig op mijn buik. Er zijn veel mensen bij. Ik schaam mij diep. Ik moet mij schamen. ‘Ik moet mij schamen, zo is dat geregeld,’ schreeuw ik. Er wordt niet gereageerd. Er zijn geluiden van naaldhakken. De mensen zijn allemaal vrouwen. Ik lig naakt in een drukke winkelstraat en schaam mij diep. De vrouwen dragen grote tassen en ze zien mij niet. Ze lopen vlak langs mij heen. Ik ruik hun parfum. Ik wil dat ze me aanraken. Ik wil ze voelen. Maar ze zien me niet. Ik lig hier verdomme niet voor niets in mijn blote kont. Ik schreeuw. Ik scheld ze allemaal uit. Ik schreeuw over spataders en cellulitis, ik schreeuw over stank. Ik schreeuw dat ze onrein zijn. Ik weet dat ik mezelf bedoel. Ik wil dat ze dat zeggen. Ik wil dat ze zeggen: die man is onrein, moet je hem zien liggen, het is walgelijk. En ze lopen maar door, ik zie dat ze allemaal dezelfde hakken aanhebben. Klak! Klak! Ze hebben dezelfde kuiten. Ze dragen dezelfde rokken. Borsten. Ze hebben allemaal dezelfde borsten. Ik ken die tieten wel. Ze hebben hetzelfde gezicht. Ze zijn één vrouw. Zie mij hier liggen! Zeg iets, zeg dan godverdomme iets. Of loop over me heen. Raak me aan. Plant die naaldhak in mijn bilnaad. Of schop me. Schop me dan. Een klein schopje. Alsjeblieft!

Einde